

Pe drumul spre temple se aflau mici statui de Buddha.
Foto: Silvia Constantinescu / © CR.

În enorma gară din Tokyo nu ne-a fost ușor să ne descurcăm. Nu puteai să te miști, atât era de aglomerată hala principală, iar săgețile indicatoare, ca în toate garile vizitate până acum, parcă erau făcute să te încurce! După ce am mers în cerc mai bine de jumătate de oră, ne-am adresat unui domn care, ca toți japonezii întâlniți până acum, a fost foarte amabil, a zâmbit tot timpul, dar nu ne-a întrebat decât la ce hotel locuim și ne-a condus până la ieșirea din gară spre hotelul nostru.

Imediat lângă gara centrală, în drum spre hotelul nostru se afla teatrul Kabukiza, cel mai important teatru de Kabuki din Tokyo, iar vizitarea lui intra în programarea noastră inițială. Trecuseram deja în prima seară să-l vedem pe dinafară și speram atunci să aflăm informații despre orele de spectacole și cum putem obține bilete, la orice spectacol, numai să vedem unul. Dar acum, ca și atunci, n-am putut afla nimic. Era închis peste tot și informații doar în limba japoneză! Până la urmă am aflat informațiile dorite din minunatul ghid despre Japonia. Tot în drum spre hotel am intrat la "Family Market", am cumpărat iaurt și niște sandvișuri. Când am ajuns la hotel, erau deja orele 22.

La hotel, d-ul Pascu, fostul atașat de presă de la Stockholm, acum ambasador la Tokyo, ne lăsase următorul bilet: *"Stimată doamnă Constantinescu, Stimate domn Ciupitu, Așa cum am promis, la ora 18,30, am venit la hotel. Se pare însă ca am înțeles greșit sau că nu am primit toate mesajele dumneavoastră. Vă voi contacta telefonic, Cu stimă Ion Pascu."*

La fiecare templu budist există o fântână sfântă și o lanternă cu fum tămăduitor. La fântâna sfântă de la Engakuji mi-am spălat fața și mâinile, așa cum făceau și ceilalți vizitatori japonezi. O parte din păcate le-am spălat, cu siguranță, acum.

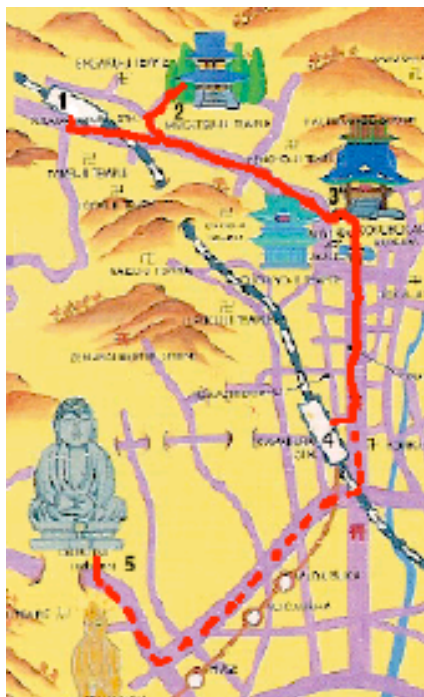
Foto: Octavian Ciupitu / © CR.

Cum am citit scrisorica, am și sunat la ambasadă și ne-am cerut scuze pentru neînțelegere. Domnul Ion Pascu ne-a invitat a doua zi la ambasadă, la întâlnirea cu oamenii de afaceri japonezi. Înainte de a pleca în Japonia, știind că d-ul Ion Pascu este acum

ambasador la Tokyo, așa cum am povestit deja, l-am contactat prin e-mail, în dorința de a-l întâlni și avea o discuție despre asemănări între Stockholm și Tokyo, despre activitatea pe care o desfășura aici. D-ul Pascu și-a dat consimțământul și urma să ne vedem, mai întâi pe 3 mai, dar data s-a schimbat, căci între timp ne comunicase că la ambasadă, pe 4 mai, va avea loc o întâlnire cu oameni de afaceri japonezi, la care ne-a invitat. Imediat ce am ajuns la Stockholm am verificat corespondența prin e-mail avută cu d-ul Pascu și trebuie să recunosc că eu am înțeles că dacă ne vom vedea la ambasadă, nu ne vom mai întâlni o zi înainte. Dar, de fapt, era vorba de 2 întâlniri diferite: interviul (care a fost publicat în CR nr.2/2001), care trebuia făcut în liniște, și vizita cu ocazia întâlnirii cu oamenii de afaceri suedezi. Greșala era a mea. Încă o dată mii de scuze domnului Ion Pascu!

De oboseală, abia am putut face un duș și mânca un sandviș. Călcâiul stâng și genunchiul drept mă dureau îngrozitor! Cum numai prietenul meu, alvedonul, mă putea ajuta, am luat unul de 1 gram. Nu știu dacă efectul alvedonului, sau oboseala a făcut să dorm nemișcată până dimineață.

A doua zi era 4 mai, deci călătorie la Kamakura și seara la ambasada română. Nu știu cum a fost posibil, după o zi atât de încărcată și după ce ne-am culcat în jur de 12 noaptea, să ne sculăm totuși la ora 5,30.

De la gara Kita Kamakura (1), cum arată linia, ne-am oprit la templul Engaku (2); am mers încet către sanctuarul Hachimangu (3); apoi la centrul orașului, unde era și gara centrală (4), ne-am uitat prin magazine, și apoi, cu taxi, la Daibutsu (5).

Ne-am dușat, am călcat o cămașă pentru soțul meu, mai bine zis am întins puțin îndoiturile de la împachetat, și o bluză pentru mine și la 6,25 eram primii la ușa restaurantului, unde, în cea mai mare grabă, am servit "micul dejunul continental". La ora 7,20 eram deja în trenul spre Kamakura.

În gară era din nou imens de multă lume, iar în tren... Am înțeles acum expresia "îngehesuiți ca sardelele"! Soțul meu s-a uitat l-a mine cu disperare, dar și cu muștrare în privire, căci nu avusesem răbdare, cu o zi în urmă, să reținem bilete la un tren cu locuri rezervate. Ca să-l liniștesc, căci mă simțeam vinovată, i-am spus: Lumea aceasta merge doar la Yokohama! Citisem în ghiduri că dimineața aceasă linie, până la Yokohama, este foarte aglomerată, căci mii de locuitori din Tokyo fac naveta la Yokohama. Ce uitasem însă era că este 4 mai, zi liberă și că mulți din Tokyo, dar și din alte localități de pe traseu, mergeau la temple.

Pe strada principală din Kamakura există o catedrală catolică. Spre deosebire de temple sau sanctuare, deși nu se cerea nici o taxă de intrare, biserica era goală.

Foto: Octavian Ciupitu / © CR.

Călătoria până la Kamakura dura 50 de minute. Nu pare mult timp, s-ar putea spune, dar, stând în picioare, îngheșuiți încât nu ne putem mișca nici măcar de pe un picior pe altul, călătoria a fost un coșmar. Proiectasem să coborâm la gara Kita Kamakura și nu la gara centrală, căci, înainte de a ajunge la Daibutsu - marea statuie a lui Buddha din Kamakura, vroiam să vizităm mai întâi templul Engaku și sanctuarul Hachimangu. Templul Engaku, construit la 1282 de regentul Tokimune, a fost un centru important al sectei Zen. Deși distrus în mare parte în urma unui cutremur în 1923, s-au păstrat totuși 17 mici temple, din cele 40 inițiale. Acest templu este cel mai bun exemplu de construcție zen în stilul chinezesc, Shozokuin. În atmosfera de aici s-au petrecut întâmplările din romanul "Senbazuru - 1000 de cocori" al laureatului premiului Nobel Yasunari Kawabata. Între Engaku și Hachimangu se mergea pe o străduță foarte îngustă, cu magazine fie de artizanat, fie de îmbrăcăminte "de butique", fie de "suvenir de la Kamakura". Prețurile erau aici mai ridicate decât în centrul orașului, așa cum se întâmplă în toată lumea în orașele turistice pe artera principală. Nu prea aveam timp să mă opresc și să mă probez, așa cum mi-aș fi dorit, dar într-un mic magazin de suvenir am intrat totuși, căci văzusem un serviciu de saké foarte frumos și cum Marc își dorise ceva să-i sugereze Japonia, ne-am gândit că era un cadou frumos pentru el și Theo. Am ales 2 servicii de saké, am plătit și am dat să ieșim din magazin, dar proprietarul magazinului, care se uita la noi cu simpatie și părea amuzat de felul nostru de a fi, probabil și de limba pe care o vorbeam cu soțul meu, căci evident că vorbeam românește, m-a bătut ușor pe umăr și, aplecându-se foarte reverentios, mi-a dat un mic pachetel. Puțin jenată și bănuind că este vorba de un dar, am întrebat totuși, fără să mă gândesc măcar ce este în pachet: Cât costă? "O, nuuu! Este un dar!" Eu mă emoționez în mod deosebit la astfel de gesturi. M-am intimidat și o clipă n-am știut cum să reacționez. M-am aplecat totuși cum fac japonezii și i-am spus, spre surprinderea lui, în japoneză: Domo arigato gozaimashta! L-a asta nu se aștepta și s-a înclinat din nou de mai multe ori, la fel și noi, după care am ieșit emoționați. Micul dar făcut de proprietarul magazinășului era un pachetel cu bețe mirositoare. Drumul spre Daibutsu a fost lung, dar pitoresc. La gara centrală a orașului, unde era și centrul comercial al orașului, ne-am oprit să luăm masa și să ne uităm prin magazine. Am luat de acum un taxi (e inutil să vă mai povestesc că șoferul era tot cu caschetă și mănuși albe) și în câteva minute am fost la intrarea principală a teritoriului unde se afla marelui Buddha - Daibutsu. Din păcate pentru picioarele mele foarte umflate, taxiul nu ne-a dus chiar până la intrarea în statuie, ci a trebuit să parcurgem o bucată bună pe jos.